

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА”

виносить: в Австрії:

за цілій рік	24 К
за пів року	12 К
на чверть року	6 К
на місяць	2 К

За границею:

на цілій рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 рублів. Пояснене число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько - суспільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милоти і віри не возьмеш, бо русе ми серце і віра руска”. — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Ірізне межинародне положення.

(Δ) Побит архієпископом, наслідника престола Франца-Фердинанда і шефа генерального штабу Шемуа в Берліні, наради з цісарем Вільгельмом і німецким шефом генерального штабу, Мольтке, стають певним доказом, що положене сучасне треба вважати велими грізним, як висловлюються тепер, поставлені на вістрю меча. У Відні і в Берліні числяться з можливістю війни.

Військові круги наші мають однак надію, що можна би обміннути війну таким способом, колищ Італія станула рішучо по стороні Австро-Угорщини і спільною овладою албанських пристаний здергала сербські розгони до Адрії.

Колищ дійшло до такого порозуміння в сій справі, заняла Італія пристань Вальону, а Австро-Угорщина Драго (Durazzo), а тим самим перебігли Сербів у обсаді сіх пристаний. Тоді могла бутівторити сідопікою Італії Австро-Угорщина самостійна Альбанія.

На жаль Італія ще не заявила ся за такою розвязкою сего питання, але звіщають, що переговори в Берліні довели до такого висліду, що Німеччина впливає на Італію, щоби піддержала австро-угорські змагання в сій справі. Але колищ дійшло до такого сідопікою поступування в Італію, тоді Австро-Угорщина сама піде в тім напрямі.

Час однак нагліть і наша монархія не повинна ждати, поки балканські держави дозведуть до заключення миру, а Сербія і інші балканські держави будуть мати вільні руки. Поступуване сербського правительства, котре відбуло нараду під проводом короля і відро-чуч виявлене справи консульів і адміральських пристаний аж до покінчення війни, є таке глумливе, що Австро-Угорщина повинна при-знати належного її права домагати ся силою оружя.

Нема сумніву, що в такому случаю Росія стане в обороні Сербії, вважаючи себе все ще опікункою балканських Славян, і ударить

на Австро-Угорщину. Урядова Росія і воло-дар він не бажають такого висліду, бо російська армія не приспособлена до війни, а крім того внутрішній розлад в державі не дає поруки супокою і порядку. Однаке славяно-фільське сторонництво націоналістичне російське наслідок наслідок австро-угорсько-німецької армії покладає свої надії на „руський мороз” і пре до війни так, що урядова Росія не може оперти ся сему напорови. Так

однаке числять славянофіли російські, що Австро-Угорщина половину своєї армії буде приневолена вислати проти Сербії і Чорногорії, а Німеччина буде приневолена п'яту частину своєї армії висунути проти Англії і Франції, або навіть Данії.

Однаке всі ті мудровані противників не можуть захистити свою силою добре уоруженої і карної армії, як в австро-угорська і німецька, наколи они будуть рішучо і скоро ді-лати. Успіх отже залежить від скорого і рішучого ділания, а тоді всяки мудровані і сподівані показують ся марними.

Вислід праці делегації в листопаді.

Делегації, які з 5. с. м. зачали свої за-сідання, поєднані ся. Предлоги спільного пра-вительства на 1913. рік припинято, на найви-шім місці санкционовано, міністрам, що при-терпінні положені в самоврозумілі, вислов-лено довіре, особливо міністрови заграницьких справ гр. Берхтолльдові, який потребує тепер певного опору у заступників населення, щоби для свого слова в хорі держав і народів при-дбати повагу і силу.

Наради делегацій започаткували коротким, але бременним в зміст „expose” гр. Берхтолльда, з огляdom на вимкове положені, попереди-вши навіть престольну промову. В своїм „ex-pose” розвинув гр. Берхтолльд становище уря-дової політики Австро-Угорщини супроти бал-канського проблему, признав ущадок погляду „status quo” довершеною подією, але рівно-

часно заявив, що Австро-Угорщина сильно порішила ся свої власні балканські інтереси і інтереси приятельки Румунії не віддати ні-кому на поталу. Побіг почірного балкансько-го союза ставув подвійний балканський союз, при чим осягнено повне порозуміння з союзни-ками: Німеччиною і Італією. Престольна про-мова висловила такі самі погляди в загаль-ніших начерках.

В сей спосіб вже самий початок делегаційних нарад витиснув п'ято на цілій сесії, яка в цілості стояла під враженім і впливом балканських подій. Всі бесіди оберталися около сего проблему, з вимкою кількох со-ціалістичних і ческо-радикальних ревунів, яких врадницький настірій вийшов тепер на верх. Навіть представникам полудневого славяноства, яких випробовану лояльність прав-лівів Цува виставило на пробу, не можна відмовити традиційного патріотизму в сій тяжкій хвилі. Маленькою сенсацією була по-става німецьких радикалів, яких вождь Вольф виголосив в високій мірі патріотичну бесіду і діждав ся за се ласкаво уваги монарха при „cercle“. Хтожи й був надіяв ся на такі зміни в фронту у людей, які ще недавно голосили віснімечецькі клічі? Український галицький де-легат др. Кость Левицький також не „пустив фарби“, але удастої ся особливішої уваги монарха в розмові, яку ми вже передали на сторінках „Руслана“. Справу українського у-ніверситету, виборчої реформи, та й загалом уладнання руско-польського спору назвав сід-головий монарх важними справами, якими живо інтересує ся правительство.

Зухвалість Сербії була товчком до виго-лошення другої промови гр. Берхтолльдом при-кінці делегаційних засідань і то в австрій-ских і угорських делегаціях, яка мала на ме-ті, ясно і рішучо визначити нашу поставу до сербської нахабності. Австро-Угорщина бажає мира і не даст себе спровокувати, але свої інтереси буде рішучо обстоювати, хочби й з оружям в руці. Зміст і тон бесіди був спра-дії далекосяглий і величний — бож сій бесіді з увагою прислухувала ся ціла Європа.

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских съятів о 5 год. по полуночі. — Редакція, адміні-страція і експедиція „Руслана“ при ул. Жмельовського ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського в паг-жі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише а попереду засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оповістки зважані приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надії“ 40 сот. Подяки і привал-дonesення по 30 сот. від стрічки

Шляхта на Україні.

(Дальше).

Рік 1831. був для польської шляхти спа-вді ющим. Пробудив ся по раз послідній народ шляхотський, зірвав ся струпішіль, до житя нездібний, щоби в розвалинах розпасти ся; а на розвалинах тих мало зацвісти нове життя, але житє уже не шляхотських на-родів.

I польська шляхта, котра там гинула за Польщу, задачу свою сповнила. Сходачи з поля, переказув она свою польську культуру і своє житє народне синам свого люду.

A на Україні шляхта польського люду не мала. Свого, українського вирекла ся і пов-станем отсім з р. 1831. смерть собі лише приспішила. I пішли шляхотські сини в Україні на вандрівку далеку, та не за Україну, а за умираючу ідею Польщі, тої самої Польщі, що колись на тій самій Україні на козацьких трупах, хлопських і шляхотських свою велич будовала. Пішли.

Але десь там на чужині далекій, десь геть над Сеноко і Тамізою прийшла для них хвиля отмінена.

Станула їм перед очима рідна Україна і они стали слідити за своїм до неї відноше-нем. Бо ото чатамо у відозі громади „Гу-мань“, заложеної польськими ємігравантами в 1836. р. на острові Джекі коло Англії, от що:

„Rozpamiętywanie błędów ojców naszych, za które dziś Ojczyzna i my srogą chłostę nieba ponosim, kazało nam palec do najboleńszych ran przyłożyć. Dzieci Humania, szlachta, nam godziło się wziąć imię tego teatru okropności, aby przed niebem, Ojczyną i ludźmi pokogną ekspriacją za winę ojców spełnić. Nam godziło się przybrać nazwisko Humania, abyśmy z ludnościa Ukrayin... zawarli przymierze odrodzenia, sojusz przyszłości; abyśmy we wspólnej pa-miałce zatarli wspólne cierpienia, abyśmy za prześladowanie ludu Ukrayin, za wywołane najstraszniesze reakcje,

ЛЯШКА.

Ліцарська поема Володимира Висоцького. З поль- ского переложив Іван Премислав Конопацький.

(Конець).

„От мовчав біс цокотуве!
Де той, хто тобі додогдіть?...
Дурень, що мні в очі плюне...
Знайже, чого вітер ходить!...
Послухайно, гнівний діду!
Як я з України вийду,
Хто ж вам господарить буде?
Без мене затужать люді:
Хто насінням порозносить?
Рідного добра по съвіті?
Хто імли прожене з моря
І поля дощами зросить?...
Ей, без мене не здобрити,
І не знати зі мною гора!
Хто ж туман порозганяє,
Щоб съвітло у віконце
України ясне сонце?...
Хто посушить в лугах съвіті?
Полотно, що розстеляє
Чорноброва Українка,
Хто побілить так без мила?...
Я тяняюсь не без діла!...
І хто висушить съвіті?
Костя предків дорогі
Кости ляцькі і козацькі

Порозкидані по краю,
Де за віру за съвітю
Ліцарство лягло сарматське...
Я зітхаю, я сумую,
По могилах завиваю,
Пам'ять вічну співаю,
По курганах сюю квіти,
Де полягли наші діти...
Ох, за ними плачу, тужу —
Ось, чого по степі блужу!
Так сказавши, запушмів
І далеко, ген, погнах ся.
Дід Дніпро порозумів,
Зашумів, розколихав ся,
Лоно взносить, піну носить
Зхвильовав ся, заварив ся,
Стогне, слізми беріг росить —
Наче тяжко захурив ся,
Спогадавши давні літа:
Славу предків у край съвіті,
І Татарів, Січ козацьку,
І дітьбу свою юнацьку —
Дорошенків, Наливайків...
Спогадав, що з ними чайки
Сам ва лоні колихав,
Ось, як неенька, ось, як мати,
Із водою в низ спускав
З молойцями отаманів,
Чи то Стамбул ратувати,
Чи так тільки на Лімані,
З Татарвою на розправи,
У Криму шукати слави.

Спогадав ті, добри літа,
Як з краю до краю съвіта
Мчала слава України
І лицарської дружини...
А Дніпро лиш хвильював ся,
Пишно ніс ся, розливав ся,
Не стихаючи віколи
До Варвари, чи Миколи;
Аж, скітніши на морозі,
До Стрітення присмиряв ся...
А після, як розгрів ся,
І повіс лід, моний Боже!
З попід Лаври по дорозі
На съвітес Запорожже,
Як він по порогах злив ся! —
Спогадав, і прослезив ся:
„Ей — гей! Деж ви, давні літа
І козацтва й України?...
Не вернули з того съвіті
Молодецької, дружини!...
Де, молоць, вас шукати?...
Деж ти, Ляше, зуховатий?..
І, деж ви, орлята наші!
Ржа шаблі погрязла ваші,
Вітер кости побілив,
Тіла пілом розносив..
А я висок, помілів,
Ледви жив течу тихенко!...
Колиб з мертвих встав Батенько —
Заплакав би наді мною,
Перескочив би легенъко
Мос звужене корито,

I дістав би два рукою,
І спітав би: „Дніпро! Ти то?!”
Не вернуть, за чим я плачу —
Мов той сон пройшло, поплило...
Ой, чи ж хвилі ці побачу,
Що іх море затопило?!”
Так Дніпро сумує, плаче,
Ей, бо все тепер іначе!...
Грас вітер.. шумки шуми,
Думки сумовиті думи,
Степові пахучі квіти.
України рідні діти...
Серце цих думок набралось,
Мисль далеко розбуялась
Де кургани і могили,
А з могил цих і курганів.
Встають велетні, гомили,
Пострах ханів і султанів,
Сильні духом і рукою...
Бачу їх перед собою:
Йдуть степом понад кургани
Над кургани і могили,
На далекім небосхилі
Виринають з Дніпра хвилі,
Осяяні сонцем цілі...
Честь, поклін вам, люди славні!
Честь, поклін вам, літа давні!...
1906 року 1-го падолиста.
Село Голузії на Волині (Луцький повіт).

відомість, що консул Прохаска, про якого судьбу досі не доставало вістей, оноді в полуздн прибув до Скопле. Що перейшов консул Прохаска в Прізрені, того ще днівники не знають. Не підлягає сумніву, що Едль удасться з Прохаскою до Прізрену, щоби на місці вияснити цілу аферу.

„Die Zeit“ доносить з Білгорода, що днівник „Політика“, орган іспірований сербським правителством, представляє цілу спа-ву Прохаски як аферу, немов то викликану нетактівним а навіть прямо обурюючим спо-собом поведення сего консула. Сербія має нібито докази на се, що консул Прохаска агітував серед Арнавтів, намовляючи їх до опору, осо-бенно намовляв племя Люма, племя звісне зі своєї дакоти, до оборони Прізрену. Біля кон-сулату прийшло тому до завзятості борби між Сербами і Арнавтами. Прохаска мав також по цілім краю посыпти агентів, які вгово-рювали в людей, що австрійське військо вже вмашерувало до Білгорода і прийде в поміч Альбаніям.

Дописець „Die Zeit“ каже, що **настрай в Білгороді став з дня на день неприязнішим для Австро Угорщини; навіть мірні по-літики уважають війну з Австроїєю за певну річ.** Сербська цен-зура не допускає, щоби голоси печати проді-ставалися за границю так, що дописець „Die Zeit“ мусів уdatи ся до Земуна, щоби сю де-пешу надати,

До білгородської кріпости привезено 30 тяжких гармат. З поля війни вислано до Білгорода всі вільні війскові відділи. Турецкі по-лонники мусять працювати при насипах, які будують Серби горячково, зі страху, що Австроїя ударить найперше на Білгород. Після телеграмами білгородського дописца париського „Temps-a“ сербське правителство поручило війсковим властям, щоби всіх мужчин, спо-сібних до ношения оружя уоружено в карабі-ни, здобуті на Турках. Сербські добровольці, відбувають вправи під комендою офі-цирів.

Політичне положення.

„N. W. Abendblatt“ характеризує тепе-рішне міжнародне положення в сей спосіб: Мирова політика урядової Росії, якої пред-ставниками є цар, Коковцев і Сазонов, не підлягає(?!), сумнівови. Російські уоружені бу-ли заряджені вже давайше і звернені — як твердить урядова Росія — проти внутрішньо-го ворога, отже проти революціонерів(?!), а також повстання(?) в Королівстві польськім.

„N. W. Abendblatt“ висловлює обаву, що на-слідком нещівного положення, нема певності, чи не наступить зміна в політиці Росії і чи громаджене війска над полу-дневозахідною границею не послужить іншим цілям.

„N. fr. Presse“ пише на підставі зіста-влення заяв великоріджаєв та державного со-юза і тридіржавного порозуміння: Австроїя не зробить на разі ніякого рішучого кроку, ні в справі самоуправи Альбанії, ні в справі серб-ского порту над Адрією. Зробить се аж тоді, коли звісні будуть умовини міра між Ту-реччиною і балканськими державами.

На думку берлінських політичних кругів відбувається тепер між великоріджаєвами ви-міна війська, в часі якої кабінет тридіржав-ного примирення повідомлено, що поставлені Віднем умовини становлять мінімум сего, чого Австроїя разом з Німеччиною і Італією мусять домагати ся.

Лондонська печать обговорює живо справу скликання європейської кон-фере-нції, як найліпшої дороги до роз-в'язання трудностей.

„Daily Telegraph“, днівник звичайно добре поінформований, пише, що великорід-жави не думають піддавати своїх пекучих ін-тересів під рішення конференції, не осягнувши наперед порозуміння.

Інші лондонські днівники стверджують, що нема позитивних даних, які би вказували на поліпшене положення. Головна небезпека лежить в можливості, що Сербія, числячи на поміч Росії, буде дальше поводити ся прово-куючи супроти Австроїї. Є обава, що сербський варід міг би заняти таке небезпечне ста-новище мimo мирових(?) стремильні Росії.

„Wien. Allg. Zeitung“ орган міністерства заграничних справ, з огляdom на суперечні вісти, привношенні в печаті в справі міжнарод-ного положення, стверджує в цілім притиском, що положене не змінилося, він не погрішилося, але й роблять заходи, щоби занята Адріянополь

не поліпшило ся. Ні одна зі справ, що дають привід до задирки, не зближила ся до стадії розв'язки. Хибний є погляд, щоби Австро-У-горщина йдула за англійським чи французким почином, як се твердили днівники, хотіла всі питання в цілості розглянати. Така предлога з ніякої сторони не вийшла, а се, що гр.

„Die Zeit“ рівнож не добавчев моменту, який казав би приймати оптимістичні погляди що до управильнення міжнародних питань Особливе справа консула Прохаски, про котрого лише звісно, що прибув до Скопле, все ще покрита тайною.

Російський цар приняв вчера на послуханю австро-угорського амбасадора гр. Турн-Вал-ласа ін.

Дорогою через Париж наспіла до Берліна відомість, що австро-угорський амбасадор був вчера на окремім послуханю у царя в Царському Селі, де відбувають ся важні політичні наради при участі найвизначніших ро-тиских державників.

Кн. Генрих пруський вийшов вчера в політичній місії до Льондона.

Берлінська телеграма „Köln. Ztg.“ потув успоковене, яке наступило на цілій лінії. Що до конференції, треба вказати, що нині положене в того рода, що обговорюване сего питання в зайвою річию.

Угорський міністер гоневедів Газай вже другий раз про-тагом 24 годин вийшов вчера рано до Відня.

Становище Німеччини.

Вчера відбулося перше засідане німецького парламенту в Берліні. На нім поставили соціалістів дві інтерпеляції в справі теперішнього положення. Посли обговорювали живо в кульоарах балканські події, а межинародне положене зазначували пессимістично. На зборах делегатів християнських робітників в Есені вислано, по обговореню останньої епізодії Св. Отця, до цісаря Вільгельма II телеграму, в якій заявили збори, що 300.000 ро-бітників, зорганізованих в християнських со-юзах, в готові до оборони німецької вітчини.

З поля бою.

Зі Скопле доноситься, що грецький наслідник престола зложив сербському наслідникові Олександрові двохнівні відвідини в Монастирі, почім вчера відіїшов до Флорії. Після телеграмами вального Смирни, Турки мали затопити дві шалюпи, які вислали греців воєнні кораблі разом з грецьким війском на сушу. По 15 хвилях затих арматний і карабіновий огонь.

Після інших вістей грецькому коман-дантству мало уdatи ся висадити на сушу своє військо і обсадити Хіос. Після урядових даних Сербія заявляла досі 70.000 кв. кілом., турецької області. Грецький полковник Делягра-матика телеграфує з Хіос під вчерашною да-тою, що Хіос є від оноді вчера вого руках. Коли висів іменно коло Контарі, о одну годину дороги від Хіос, звернув ся до міста, яке заняв без опору, бо турецький гарнізон цофнув ся в гори. Грецький корпус розігнав вороже військо. Турецької мало 1000 жовнірів, полишило кільканай-ця убитих і ранених, а 25 осіб Греки поло-нили. Делягра-матика видав іменем грецького короля прокламацію про заняття острова. Оноді зведені під Адріянополем завзяту артилерійну борбу.

Аг. Гаваса доносить, що французький кружляк відполив до Дедеагач, де вибухли за-ворушення. Від вчера заграницні консули в за-няттях Сербами областях дігали дозвіл по-розумівати зі своїми правительствами в телеграфній дорозі і листовно.

„Voss. Zeitung“ доносить з Риму, що понехане операції болгарської армії на лінії Чаталдже є спричинене конечностю доповнення недостач в боєвій лінії. Болгари чекають на сербську і греку поміч.

„Local Anzeiger“ звіщає з Лондона, що Сербія дійшла вже до ріки Мат, однак даль-ший похід супроти повені потривав ще 4—5 днів, заким Сербія дійде до Драча. Оден з царгородських днівників доносить, що Болгари

ще в часі мирових переговорів. Загальний напад на Адріянополь сподіваний є нині.

Мирові переговори.

З Царгорода доносять, що переговори в справі завішена оружя мали досі некорисний перебіг і будуть імовірно зірвані. Болгари зажадали не лише опорожнення лінії Чаталдже, але й згоди на вмашероване болгарського війска протягом 24 годин. Турецкі відпоручники відказали сим домаганням і навіть й чути не хотять про віддане Адріянополя. Управа турецкої армії домагає ся як найкоріннішого покінчення переговорів, бо продовжуване їх виходить в хосен балканських держав.

Днівник „Індам“ доносить з урядових кружів, що на спільній мировій конференції турецких відпоручників і представників балканських держав, що відбула ся вчера, Болгари як перше головне домагане поставили капітуляцію Адріянополя. Турки відкинули се домагане. Переговори ведуться ся дальніше, мимо, що по обох сторонах в пересуванні, що переговори будуть зірвані.

Після париських днівників в Софії в присутності послів Сербії, Греції і Чорногори відбула ся важна міністерська ріяда. Рішення переслано болгарським відпоручникам до Чаталдже. Як зачувати, болгарські у-словини первісно вельми тяжкі для Туреччини улягли зміні на єї хосен.

Правні дорадники Порти Решід бей і Герант бей, які одержали поручене спільніго ірації в мирових переговорах, відібрали вчера вечером до головної квартири. Турецкі і болгарські посередники відбули вчера конференцію. Нині відбуде ся останнє засідане. На вчерашньому засіданні турецкі посередники заявили, що про здачу Адріянополя й говорили не хотять. В Царгороді думають, що переговори будуть зірвані і знова зачнуться ворожі кроки.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

Календар. В четвер: руско-кат.: Гурия; римо-кат.: Руфіна. — В п'ятницю: руско-кат.: Матея еванг.; римо кат.: Сатурна.

Чи не дурійка се? — пише нам оден з провінціональних патріотів: Вже Греки і Араби уважають Русінів і взагалі Словян, що мешкали в давній Скитії, народом веселим, котрій любив забави, співи, танці, музику а найбільше вино. І за те вино вивозили від них всяке добро: збіже, скріп, мід, гроши і т. п., що мало реальну вартість і лишалося бодай на якийсь час, а в заміну лишали алькоголь упоюючий і одурюючий наших прарадів. Ся прикмета наших прадів прийшла до нас і тримає ся до нині. Як діяло ся тому тисяч літ назад, так діє ся і нині, бо за горівку, а не за вино, стратив наш народ богато майна, а що найгірше почуте чести і свого достоїнства і поважане у других. Змагане нашої інтелігенції і народа отверезити себе, пориви до відродження нашого народа постувають черепашиним кроком, бо на перепоні стоять власне вкорінений нахил до напітків, забав, танців і т. д. І коли прийде яке нещастя, то зубожілому, неграмотному і обезсиленому народові грозить руїна.

Коли я коли, то тепер стоять наш народ над берегом матеріальної пропасти, а за тим і моральної. Конечний якийсь радикальний спосіб, щоби не дати себе і цілого народа запрапостити. Время дуже люте: через невроятні вже тепер заглядає голод, холод, пошкідіть під стріху нашого селяніна-хлібороба, по містах руским родивам, купцям, промисловцям, ремісникам, міщенкам, інституціям, школам, бурсам і т. д. грозить руїна, бо настало страшна дорожня, а кредит неможливо тяжкий. Гріш як бы під землю сковав ся, а гроза війни і єї всі наслідки переймають жахом кожого хоч трохи мислячого і вра-жливого чоловіка. Спокійно хиба живуть собі діти, тай ті осібняки, що до тепер не журилися долею ві родини, ві суспільності, ві народа, а жили тай живуть з дня на день. Се справдіні самолюби!

Союз Рідної Школи кличе, благає о жер-тви, бурси і всякі добродійні заведення так само, народ в тревозі о житті-бутті вже навіть замовк. Посеред него глуха тишина, як звичайно перед бурею. Жалоба всюди, сум і печаль всюди.

А ми що на те? Ми інтелігенти старі і молоді, чи співчумо разом з другими, чи масмо серце для всіх нещасливих, чи приоблекли ми жалобу, як Поляки, і чи беремо ся до заради і відверненя бодай в маленькі часті лиха? Ні, ми пемо, гуляємо і бенкетуємо! Возьмім перше ліпше число часописів, а там найдете, що десь там весело і без журби — в нинішніх часах! — громада устроює що суботи або неділі вечериці з танцями. Устроює вечериці з танцями український студентський союз в місті Н., а там знов у-країнсько-руське жіночтво, дальнє знов хтось устроює вечериці для смотріків в Н., а там „Руска Бесіда“ а академічна громада, а читальня і т. д. А кілько то тих вечериць не оголошує ся. По містах до читалень „Про-світі“ не можна мішан заманити, як лише нагодою до гуляти і пияти.

I се називає ся патріотичною роботою, та на жаль майже одинокою. А в тій роботі беруть визначну участь наші академики і наше жіночтво.

Чи для нашої молодежі і для нашого жіночтва тепер чима іншої роботи? Не дармо то у нас суть довголітні або дожизнені академики, коли де інде кінчать в пору студія і займають місця, не дармо у нас діяльність жіночтва обмежує ся майже лише вечерицями, а деинде займає ся жіночтво ревно школами, науково, відчитами і ріжними інституціями. За те у нас порожні там, де треба чогось навчити ся або запрячи ся до якої роботи.

Можливо, що деякі з тих вечериць мають добродійну ціль, та не для нас, а для тих, що торгають пивом, горівкою, вином і всяким лахмітом, як

джують нас зневажувати угодників Божих; покинути свій народ і матірну мову; забути про свою історію і народних борців; плюнути і стати ногою на найсильніші і найдорозіші нації народні съятощі і скарби. Ті самі люди ходять помежі рускі села на Лемківщині і насильно хочуть завести нову „ліпшу“ віру — бо наша не позволяє їм на розпусту і безправства. Такі вибранці замовили собі нас прославувати і учити. Та мало сего. Щоби як найскорше вирвати віру з сердця нашого народу і знищити єго до груту, они розкинули по цілій Лемківщині тисячі згіршаючих письм, а передусім свою брудну газету, якою в застрашуючий спосіб ширять згіршене розпусту межі тим невинним народом. І настає темрява, метушня і безлад межі народом. Нема ні старшого, ні молодшого; нема батька і матери; нема учителя і съященника; нема ні розказу, ні послуху. І не пізнає брат брату; діти рідні стають нерідними, чужими; старенький сивоголовий батько тратить перед сином право до груту; на склоні свого життя не має де годови прихилити; блукає в улиці на улицю, годує ся жебранію та відпадками зі столів чужих людей, ноочує по садах або печерах розкинених горами. Люта і безсвітна невістка кидає ся на матір, підносить руку свою на єї старені кости. Обезсильена матір, не знаходачи опіки ні пожалування у своїх найближчих іде і паде хрестом перед цісарським судисю і ридаючи з розпукні клічі: „Пане великий і ясний дай справедливості, бо мої діти і родина не мають єї вже для мене!“

Нам не можна бути байдужими і дивитися як перший-ліпший зайдя голосить фальшиву науку і віру; як розпусник гіршить невинних людей: кривить їх душою і совістю. Ми мусимо боротися з кождим поодиноким лихом та фальшом, та дбати заразом не лише про те, щоби побороти їх в тім однім випадку, але також і про те, щоби по змозі заткати жерело подібного ліха і на будуче. І не хай нас не отримає ані лякає — що вся русофільська зграя кине послідною лайкою на невинних людей і їх часопись. І не відбирете нам віри! Ми будемо при вій, як наші діди і прадіди в послідній хвилі життя працювали свої діти і до своїх скостеніліх — піміх уст притулувати хрест съятив, такий самий хрест, який лишив їх нам сам Ісус. Ми ідемо наперед з хрестом у руках і з того любовю в серцях, яку проповідував Спаситель; ідемо в ірапором чистої і здорової просвіті здобувати красу будучності рускому народові. Ми і надальше лише „Боже з Тобою юдмо до бюю: за правду, вою і закон Твій; і сто раз віпавши і сто раз вставши встанемо в правді вольній-съятив!“ — Орест О.

— З Варшави доносять: Від часу останньої протиавстрійської демонстрації, стоять перед австрійським консульством в Варшаві сильна поліційна поготова.

— Шпигунство. Перед кількома днями арештовано в Ярославі молодого чоловіка, якого Слівінського, який від довшого часу крутився по околиці і робив ріжні фотографічні знімки. Його арештовано в Сінявському Майдані в хвилі, коли хотів перекрасти ся через границю. Найдено при нім много важких шпигунських документів, які мав захищати в підшивці.

— З віденської біржи. Понеділкова біржа оставала під знаком пессимістичної оцінки міжнародного положення, а до того прилучилося ще самоубийство шефа однієї віденської фірми комісової. Цінні папери спали на цілій лінії: держ. залізниці втратили 21 К, Скода 21 К, Альпіна 29 К, Кредити 10 К, Нордбан 50 К і т. д.

— Замок князів Острожських в Острозі передано Братству імені князів Острожських. В сім замку буде містити ся музей, історична бібліотека та сала для народних читань про життя та діяльність князів Острожських. Сей замок збудовано ще в XV столітті

— Демонстрація польської молодіжі. Вчера, о год. 7. вечора, зібралися під пам'ятником Міцкевича у Львові „nepodleglosciowa“ і соціалістична польська молодіжь в числі кількох тисяч, щоби заманіфестувати своє становище в теперішній хвилі. По шумних промовах рушили зібрані походом улицями Карла Людвіка, Ягайлонською, Третього Має, Словацького Осолінських, Хоруціни, Академічною, Баторого і розійшлися під пам'ятником Міцкевича. Потім гурти демонстрували під московськими будинками. Демонстранти хотіли ді

стати ся також до російського консульства, але сильно зібрана тут поліція і військо їх не дозволило. Перед 10-ю годиною вночі в Ринку прийшло до острішої перепалки межі демонстрантами а поліцією, під час якої один поліційний жовнір зірвав шаблею одного студента в рамя. Раненого застосували ратунко-ва поготова.

— Загоріння. Вночі з суботи на неділю померла в наслідок загоріння в камениці при ул. Крашевського у Львові два робітники, які сторожили коло печі, установлених для осушення муру. Одного з них найдено над раном вже веживого, а другий давав слабі знаки життя. Сего останнього відставлено до шпиталя.

Подібний випадок луцив ся на будові при ул. св. Яцка, де загоріли два робітники: Кость Гарбуз і Осин Съвентош. Гарбуз помер, а Съвентош перевезено в безнадійній стані до шпиталя. Вкінці при ул. Жерельній ч. 73. загорів незвісного назвища мужчина. Його перевезено до шпиталя.

— Трагічна смерть. З Петербурга доносять, що там помер в трагічний спосіб князь Візантійський, перший секретар російського посольства в Лондоні. Іменно впали сму до гортаніки три штучні зуби, а відсіч через олегочну дістали ся до легких. Операція була неможлива.

— Італійські демонстрації у Відні. Коло 200 італійських студентів, зложили оноді рано у стін новопоставленого пам'ятника проф. Мусатії у Відні вінець, удали ся через Ringstrasse до придворного театру і хотіли дістати ся до міністерства просвіті. Перед театром однак задержав демонстрантів установлений там дво-ряд поліції. До демонстрантів прилучилися і полуднево-славянські студенти. Під час демонстрацій арештували поліція 7 осіб!

— Арештоване австрійського офіцера в Варшаві. В Варшаві перевела оноді російська „охрана“ трусиною в помешкання артиста театру, Романа Остєві. Під час сего арештували австрійського поручника, проф. війскової школи в Вінер-Найштаді, Генриха Бобковського, який приїхав був до Варшави на свій слюб з п. Малиновською, сестрою жінки Остєві. По переслуханню в „охрані“ і по інтервенції, випущено дечером Бобковського на свободу.

Посмертні о повістки.

— Йосиф Соневицький, емер. ц. к староста, помер дні 21. с. м. в Станіславові, принявши св. Тайни, в 79. році життя. В. с. п!

Телеграми

з дні 27. листопада

Царгород. (ТКБ). Болгария зажадала здачі Адрианополя, Скутарі і Яніни.

Білгород. Консул Едль виїхав зі Скопле до Митровиці.

Новий Йорк. (В. Т. Аг.). Заведено тут мито від товарів спроваджених з Німеччини.

Франкфурт. (ТКБ). До „Frankfurter Zeitung“ доносять з Сан Стефано, що оноді вночі помер на холеру в тамошнім шпиталі лігацийний радник Бумілєр.

Лондон. Воєнний дописець „Daily Mail“ доносять, що в болгарській армії дуже шириться холера. В Мустафа паші було вже кілька днів випадків.

Білгород. В шпиталі російського Червоного Хреста луцили ся випадки віспи.

Царгород. (ТКБ). Порта виготовила до своїх представників за границею обіжник, в якім зазначував звущання балканських війск на занятих областях. Як съвідків тих звущань наводить обіжник заграницьких консульств.

Царгород. (ТКБ). Бувший посол в Солуні Гонеос, який відіхав по конференції з великим везиром до Атени, відбув там конференцію з предсідником грекого кабінета Венізелем і повернувся вчера.

Софія. (ТКБ). „Мір“ доносять, що на перших зборах повновласників обох ворожих сторін, відбутих в Бюкчекмедже, уложені, щоби полишили головним штабам: турецькому і болгарському означаючи границь межі обома арміям. Друге засідання відбудеться ся нині в Чаталджі.

Візит Є. Хмельницького до Київа.

Чудова репродукція сего класичного твору, яко цілів репродукційної хромополіграфічної штуки, вийшла вірно після оригіналу в природних красах. Чар красок викликав подив у найвиагливіших знатоків, які надсилають нам численні признання. Се високо артистична окраса кождої хати і сальону; однівка річ, що надає ся на інтелігентний дарунок для звакомих. Історію осіб виступаючих за тім образом долучує ся до кождої по- силки. Величина картини 90×76 см. сальонове видане К 10— люксусове К 16—, висилка К 1-20. На жадані достарчав ся рами по власних коштів в цінах; сальонові К 12—, дубові К 16—, золоті К 16—, магоніві К 20—, плюшові К 20— вже зі склом і порядним опакованем.

Замовлення слати на адреси: Іван Павлик або М. Кривецький, Львів, Ринок 10, а також Тов. „Сокіл-Батько“, Львів, Руска 20.

Люксусове видане на вичерпану; замовляти лише на висше подані адреси.

ВЖЕ ОТВОРЕНА

ФАБРИКА

МАСАРСКИХ ВИРОБІВ

Краєвого Союза для збуту худоби
у ЛЬВОВІ.

Фабрика заошмтена з найлучшої системи електричної машини і перворядні фахові сили доставляє найліпші сорти масарської виробі, відмінні в здоровий, гігієнічний спосіб.

Шоденна точна висилка на провінцію до П. Т. Крамниць і Кушців.

СКЛЕПІНЬ У ЛЬВОВІ: Ринок ч. 10 Дім „Промсвіті“, ул. Косцюшкі ч. 1 Дім „Народної Гостинниці“.

Родинці, попирайте свій народний промисл!

!!! Купуйте !!!

одобрений Радою шкільного краєвю і виданий накладом „Видавництва Чина св. Василія В.“ в Жовкві підручник

д-ра Богдана Барвінського ч. з. „Оповідання з рідної історії“.

Підручник обнимав 190 сторін тексту XXXVI сторін ілюстрацій (числом 53) на кревідовім папері і 2 мапки. В гарній полотняній оправі коштує всего 2 К 20 с.

Сей підручник в першім підручнику рідної історії для руских середніх шкіл і дає шкільний молодежі вперше повний образ нашої бувальщини. Писаний так, що надає ся не лише для учнів історії, але для всіх, хто вчиться в інших предметах. Складається з 150 лістків, які представляють найбільше зйомаючі сцени з другої турецької облоги Відні.

Слістки висилася

Kanzlei des Piusvereines,

Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серію (20 листків) разом з поштовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сот. Замовлення належить висилати на висше згадану адресу.

БЮРО ТЕХНІЧНЕ архітектора ВАСИЛЯ НАГІРНОГО у ЛЬВОВІ, Ринок 36 (дім „Народної Торговії“) згіл ул. На скліці 3. виготовляє пляни і котвори на будівлі церков, домів парохіальних, народних домів, читальні в обемистих книжках.

У Львові набувати можна в Книгарні „Наук Товариства ім. Шевченка“, Ринок 10

Рух зелізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-европейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубо м друком. Години пічні від 600 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Візіт зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05\$, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.

*) до Ряшева, §) від 15/5 до 30/9 включно по дні.

До Підволочиска: 6:10, 10:35, 2:16, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.

† до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно по дні.

До Черновець: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:58*, 11:00.

*) до Станіславова, †) до Коломиї, *) до Ходорова кожого попереднього дня перед неділею і съятивом.

До Стрия: 6:00, 7:30, 10:02 \$, 1:45, 6:50, 11:25.

\$) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. съятив.

До Самбора: 6:58, 9:05,